

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

- > Grup: megalomane plannen goedgekeurd (blz. 2)
- > De Mythe van de Groene Economie (blz. 4)
- > “Links moet radicaler dan de Vlaamse Beweging zijn” (blz. 7)
- > “Over vlaggen en zo” (blz. 10)
- > Is de Koerdische lente eindelijk aangebroken? (blz. 12)
- > Frankrijk blijft “une et indivisible” Frans (blz. 15)
- > Gazte Danbada (blz. 17)
- > Colofon en kalender (blz. 20)

De regering keurde op 15 maart 'definitief' het GRUP plan goed dat de uitbreiding van de Antwerpse haven op de linkerscheldeoever moet mogelijk maken. Daarmee moet een groot stuk poldergebied tussen Doeldok en de Nederlandse staatsgrens verdwijnen* voor een nieuw dok en voor wat cynisch genoeg 'natuurcompensatiegebied' werd genoemd. Alles samen gaat het om duizend hectare aan toekomstig industrie- en havengebied en 500 hectare toekomstige 'natuurcompensatie'. De beslissing mag dan 'definitief' zijn, de strijd tegen de waanzinnige plannen blijft doorgaan.

Het economisch nut van de havenuitbreidingen wordt hoe langer hoe meer betwijfeld. Bovendien is er niet eens zicht op wat de uitbreidingen precies gaat kosten. Het Saeftinghedok dat zou moeten komen waar het dorp Doel nu ligt, zal alleszins peperduur zijn, terwijl het nabijgelegen Deurganckdok nog steeds amper benut wordt. Enkel de onteigeningsplannen al zouden op honderd miljoen euro geraamd worden (nieuwsbrief Doel 2020 maart-april 2013). De verdwijning van honderden hectare landbouwgrond en de afbraak van dorpen en gehuchten in het gebied zullen ook een enorme vernietiging van eeuwen lang opgebouwd menselijk, cultureel en agrarisch kapitaal betekenen. Als vanouds wordt dit goedgepraat met de belofte van investeringen en werkgelegenheid. Maar hoe geloofwaardig is dat?

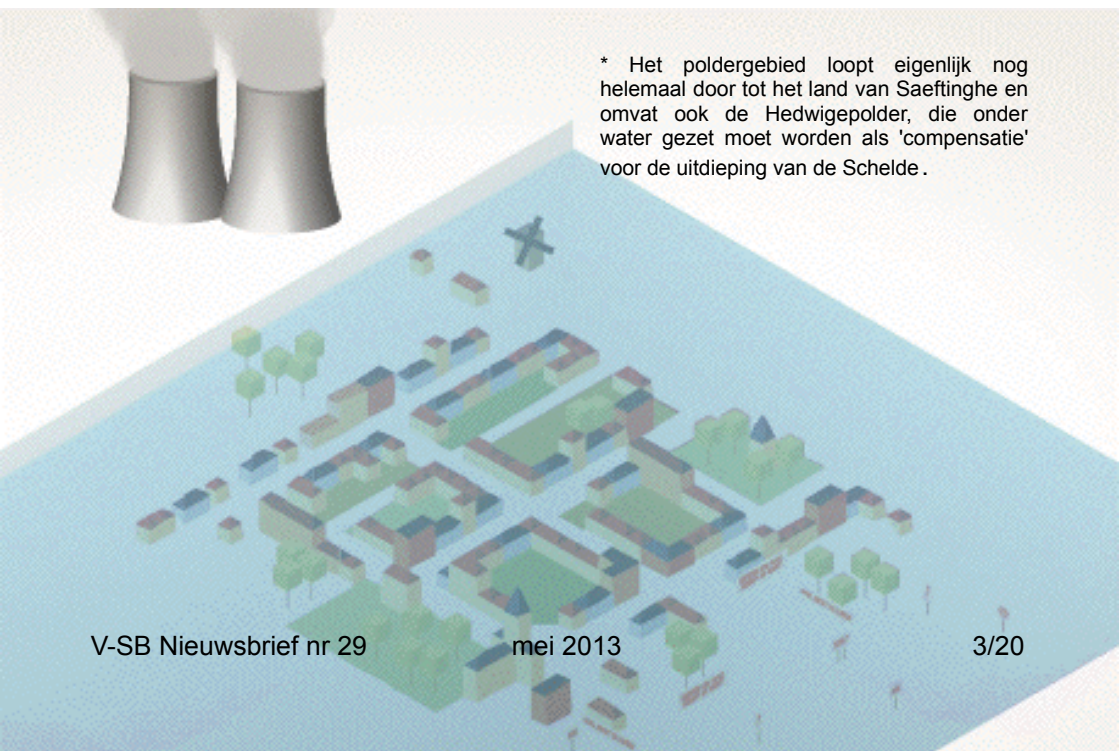
In een eerdere nieuwsbrief van V-SB (nr 13, januari 2011) betoogden we al dat het huidige havenbeleid niet langer rendabel is, zo het dat ooit al geweest was. Toch niet voor Vlaanderen. Het havenbeleid is vooral gericht op groei in de containertrafiek, waarbij heel Vlaanderen eigenlijk als "transitland" wordt gezien. Er wordt weinig ruchtbaarheid aan gegeven maar dit is eigenlijk een belangrijk verschil met de eerste golf van havenuitbreidingen in de jaren zestig, waar op de rechteroever een aantal dorpen voor moesten wijken. De infrastructuur die daar werd aangelegd was industrieel van karakter. Petrochemie en auto-assemblage creëerden toen inderdaad heel wat nieuwe jobs, waarmee de uitbreiding nog enigszins economisch verantwoord kon worden. De uitbreidingen op de linkeroever dienen echter een heel andere sector: de transportsector. Industrie trekt weg naar landen met dikwijls bedenkelijke arbeidsvoorwaarden, maar we krijgen er in de plaats containerterminals voor die de producten van uit die landen naar hier laten verschepen. Naar verhouding levert dat een pak minder jobs op, temeer daar de verhandeling van die containers steeds meer geautomatiseerd raakt. Containerterminals nemen dus bijzonder veel plaats in voor bijzonder weinig jobs. Wat we wel in de plaats krijgen, zijn wegen die stilaan dichtslibben met

vrachtwagens die de containers vervoeren. Vrachtwagens die ook niet voor extra Vlaamse jobs zorgen, want ze worden steeds meer bestuurd door vooral Oost Europese chauffeurs die aan veel lage arbeidsvoorwaarden moeten (sommigen zouden zeggen "willen") werken. De winsten tenslotte zullen geenszins naar Vlaanderen gaan. De Vlaamse regering beweert te investeren in de Vlaamse economie, maar eigenlijk doet ze aan een totale uitverkoop.

Voor deze vooruitgang die er geen is moeten Doel en een groot stuk poldergebied verdwijnen. Daar zeggen wij nee tegen. Zoals we al betoogd hebben is een havenbeleid gericht op expansie van de containertrafiek niet het goede beleid voor de Antwerpse haven. Een sociaal en economisch veel zinniger beleid zou onder andere bestaan in de reconversie van verouderde infrastructuur in de bestaande havengebieden, waar trouwens nog heel wat braakliggende terreinen beschikbaar zijn. En indien er werkelijk een uitbreiding zou moeten komen, moet de dialoog tussen bewoners en regering op een transparante en open manier gebeuren en niet op de achterbakse manier van vandaag.

Zeker de moeite waard om te bekijken is de video "Doel: de vernietiging van een dorp" van De Derde Generatie, die in een viertal minuten de feiten nog eens uitlegt:

<http://www.youtube.com/watch?v=DxlewYNI2nc>

De mythe van de groene economie

Recensie: “de mythe van de groene economie”, Anneleen Kenis en Matthias Lievens

Het verhaal van de groene economie suggereert volgens de auteurs (*) dat de klimaatproblematiek louter een economisch en technisch probleem is, dat via de juiste aanpak kan worden opgelost. Zo wordt het maatschappelijke en politieke vraagstuk van de klimaatverandering aan het zicht onttrokken. Dat proberen de auteurs van het boek aan te tonen.

De auteurs stellen zich de vraag naar de mogelijkheden van een groen kapitalisme, gesymboliseerd in **Al Gore**, de voormalige vice - president van de VSA. De auteurs spreken over de *Green Deal*. Het is een verwijzing naar de *New Deal* van VSA- president **Franklin Roosevelt** in de jaren dertig van vorige eeuw waar de loonstijgingen en de uitbouw van de sociale zekerheid in de VS in zekere zin de motor waren van een nieuwe groeidynamiek van het kapitaal. Dat lijkt volgens de auteurs de inzet te zijn voor de “groene economie”. *“Waar in de 20^e eeuw werd getracht het verzet van de arbeidersbeweging met hun looneisen aan te wenden voor een nieuwe boost van kapitaalsaccumulatie, wordt nu gepoogd de ecologische strijd die de facto ingaat tegen de groei logica van het kapitaal, om te draaien ten voordele van een nieuw regime van kapitaalsaccumulatie”.* (blz. 121)

Al Gore maakte een hype van het 'groene' kapitalisme.

Volgens de auteurs gaat het in het ‘groene kapitalisme’ om drie basisingrediënten. Het eerste is het geloof in allerlei nieuwe technologieën, de bijsturing van de marktprijzen en de eigendomsrechten (privatisering van de natuur). De emissiehandel is het belangrijkste en volgens de auteurs het gevaarlijkste voorbeeld van de onderwerping van de milieuvervuiling aan marktmechanismen. De emissiehandel is een snelgroeiende markt met een totale waarde van 176 miljard dollar in 2011. De kans is groot dat groene kapitalisten zullen trachten de daling van de winstvoeten te compenseren door verdere loonmatiging.

Dit zal de strijd tegen klimaatverandering niet populairder maken bij de bevolking. De mogelijke toename van de prijzen voor de levensnoodzakelijke basisproducten zal dit alles nog ingewikkelder maken. De kosten voor energie, voedingsmiddelen, grond en huisvesting dreigen de komende jaren fors te stijgen. De belangrijkste meerwaarde van dit boek (mede geïnspireerd op een *Gramsciaans marxistisch* analysekader), is het koppelen van de milieukwesties aan de maatschappelijke en politieke vraagstukken in de samenleving. In het deel “*veranderen zonder te veranderen*” wordt in het boek ingegaan op de mechanismen waarbij alles verwacht wordt van nieuwe technologieën met daarover de saus van “verantwoord ondernemen”. In dat kader past de keuze voor kernenergie, voedsel als brandstof, bedrijven die zich onttrekken aan overheidsingrijpen (via de recyclage-industrie), duurzame consumptie (verlicht consumentisme, lifestylebeurzen,...). En last but not least het mikken op individuele gedragsverandering. *“Hoe belangrijk ook, het risico van campagnes voor individuele gedragsverandering is dat ze kritische energie wegvoeren van waar ze echt naartoe zou moeten gaan: de strijd voor sociale en politieke verandering. Individuele gedragsverandering op zich is niet verkeerd. Eigenlijk hangt heel veel af welke betekenis eraan wordt gegeven, en binnen welk strategisch kader”*, aldus de auteurs. Hierop aansluitend wordt ingegaan op de verhouding tussen sociale rechtvaardigheid en de ecologische transitie. Aan sociale rechtvaardigheid is een strategische inzet verbonden. Eigenlijk is het eenvoudig zeggen de schrijvers. Als een streven naar duurzame veranderingen *niet gepaard gaat* met een massale herverdeling van rijk naar arm, en meer sociale rechtvaardigheid, dan wordt het onmogelijk om een meerderheid te vinden bij de werkende bevolking en ze te betrekken in een dergelijk veranderingsproces. Als ecologische transitie betekent dat het gros van de mensen extra moet betalen en de buikriem moet aanhalen terwijl de bovenklasse verder gaat met haar decadente en vaak vervuilende levenswijze, dan zijn we eraan voor de moeite. De uitdaging is hoe sociale en ecologische kwesties met elkaar verbinden? Ze hangen samen met één en hetzelfde maatschappelijk systeem.(blz. 269).

De dominante ideologie probeert het ecologisch vraagstuk in het carcan van het heersende systeem te duwen. Dit boek analyseert ecologische oplossingen gekoppeld aan problemen van sociale rechtvaardigheid en het overheidsoptreden in die richting. Dat laatste is o.i. meteen de zwakste schakel in het boek. Er wordt vaak – en terecht - gesproken over de reguleringsopdracht van de overheid. Impliciet wordt in het boek aanvaard dat de ecologische oplossingen grensoverschrijdend moeten gevonden

worden en wordt er verwezen naar de Europese Unie. Natuurlijk zijn milieuproblemen vaak grensoverschrijdend. Maar daarom mag men het belang nog niet weggommen van de rol die de nationale staten spelen en de bovenstatelijke samenwerking (wat iets anders is dan de EU-superstaat in wording). Het is net zoals met de huidige sociaal- economische crisis. Ze is grensoverschrijdend, maar het theater, de arena van de sociale strijd is de natie, de nationale staat. We denken dat dit ook in grote mate geldt voor de ecologische transitie. Denk bijv. aan de beslissing van Duitsland om op grote schaal in te zetten op duurzame energie onder druk van een progressieve sociale beweging, of een slechter voorbeeld: Frankrijk dat massaal heeft ingezet op de kernenergie. Nationale staten kunnen inzetten op bijv. het vrijwaren van grote natuurgebieden om grondspeculanten en projectontwikkelaars de pas af te snijden. De Vlaamse regering en de naoorlogse politieke klasse heeft op vele terreinen in Vlaanderen een rampbeleid gevoerd: op zowat 35 jaar tijd is de bebouwde oppervlakte van 7% in de jaren zeventig toegenomen tot zowat 20% van de oppervlakte vandaag (lintbebouwing, te grote verharde oppervlakten, bouwen in te laag geleden gebieden...) waardoor Vlaanderen stilaan onleefbaar is geworden. Of bijv. het ondermaats aanwezig zijn van bosgebieden, onder het Europese gemiddelde, of de schrijnende onderbenutting van onze waterwegen voor goederentransport,...

Het boek is een aanrader. Het is een basiswerk voor elk links ecologisch project. Het nodigt uit om een vervolg eraan te breien waarin de kosten en baten van het Vlaamse milieubeleid uit de doeken wordt gedaan (recente groene stroomcertificaten voor zonnepanelen, subsidiesystemen voor energiezuinige woningen, de schandelijke liquidatie van een dorp zoals Doel,...).

Miel Dullaert

(*) **De mythe van de groene economie**, Anneleen Kenis en Matthias Lievens, resp. Lic. Psychologie en Master in duurzame ontwikkeling (KUL), en M. Lievens, lic. Culturele antropologie, Dr. Politieke filosofie(KUL), Epo-uitgeverij, 336 blz., 2012.

Opiniestuk J. De Nys

Links moet radicaler zijn dan traditionele Vlaamse Beweging'

Op 12 april verscheen een opiniestuk vanwege Johan De Nys op de website van het blad Doorbraak. We nemen het hier op, voor wie het gemist heeft.

<http://www.doorbraak.be/nl/nieuws/links-moet-radicaler-zijn-dan-traditionele-vlaamse-beweging>

Links en de Vlaamse Beweging lijken een vertroebelde relatie te hebben. Nochtans leren enkele voorbeelden uit onze geschiedenis ons dat die tegenstelling helemaal niet zo zwart-wit kan gesteld worden. Die geschiedenis kan ook vandaag nog inspiratie bieden.

In een tijd waarin kleinburgerlijke taalfleminganten nog geloofden in een België waar Vlamingen zich zouden kunnen thuis voelen, zijn het net socialisten zoals Emile Moyson of figuren achter het Gentse blad De Vooruit die al een radicaal anti-Belgische invulling geven aan hun Vlaamse strijd. In 1930 pleitte de Kommunistische Partij als eerste partij in Vlaanderen voor een effectieve scheiding van de Belgische staat. Zij zag hierin een middel om de Belgische bourgeoisstaat te destabiliseren. Tevens hoopte de KP de massabasis van de Vlaamse beweging (veelal uit het christelijke arbeidersmilieu) weg te halen bij de kleinburgerlijke leiding van de Vlaamse beweging door niet alleen het ondersteunen van de legitieme Vlaamse eisen maar ook door zich qua anti-Belgisch flamingantisme radicaler op te stellen dan die traditionele Vlaamse beweging. Ook schijnt men veelal te vergeten dat de eerste vakbonden niet in Wallonië maar in Vlaanderen (meer bepaald in Gent) zijn ontstaan: de Broederlijke Maatschappij der Wevers. Pas later kwam het tot een fusie op Belgisch niveau. Ook de socialistische partij BWP ontstond door een fusie van de Vlaamse Socialistische Arbeiderspartij en pas later opgerichte Franstalige partijen. Doordat Wallonië echter al een typisch industrieproletariaat kende en Vlaanderen nog veelal een landbouwmaatschappij was (met wel huisnijverheid of nijverheid verbonden met de landbouw) domineerden de Walen al zeer snel deze unitaire organisaties en bouwden zij deze uit vanuit hun specifieke Waalse context. Niet alleen gaven die door Walen gedomineerde partijen en vakbonden geen antwoord op de concrete sociaal-economische context van de Vlaamse boeren en arbeiders maar hun anti-religieuze retoriek (Wallonië spiegelde zich gemakkelijker aan de Franse "laïcité") duwde de Vlamingen weg van het socialisme en in handen van het conservatieve katholicisme. Het is dan ook vreemd dat men veelal beweert dat links in Vlaanderen de Belgische eenheid nodig zou hebben. Het tegendeel lijkt me eerder waar.

Wat is links?

Laten we duidelijk definiëren wat links is. De oude definiëring uit het 18e eeuwse Frankrijk, waarbij de behoudsgezinden rechts en de hervormingsgezinden links in de États-Généraux zaten, kan wel wat actualisering gebruiken. Bij gebrek aan een sluitende definitie wil ik enkele stellingen aanbrengen. Het zal daarbij ook heel snel duidelijk worden dat de Vlaamse en andere Europese sociaaldemocratische partijen (sp.a, PS, SPD, Labour, PSOE,...) al lang niet meer als links kunnen beschouwd worden maar neoliberale partijen met een rood wimpeltje geworden zijn. Links is fundamenteel antikapitalistisch. Het verwerpt het huidige economische systeem waarbij onze economie gecontroleerd wordt door diegene die vandaag het kapitaal en de productiemiddelen bezitten. Volgens links moet de werkende klasse zelf het beheer over de economie overnemen. Dit kan gebeuren via een democratische staat maar ook zonder staatsmacht, zoals bepleit door de anarchisten. De rechterzijde kent ten slotte evenzeer etatistische (zoals het fascisme en het nazisme) en anti-etatistische (zoals het libertarisme) strekkingen. Links verwerpt de monarchie, de aristocratie en de feodaliteit. Zij aanvaardt niet dat sommige mensen wegens hun afkomst meer rechten zouden hebben dan andere, maar pleit ervoor dat het volk zichzelf bestuurt: democratie. Links verwerpt het kolonialisme en het imperialisme. Volkeren dienen zich zelf te besturen en niet geregeerd worden door een imperialistische grootmacht aan de andere kant van de wereldbol.

Links aanvaardt het niet dat mensen die het moeilijk hebben achtergelaten of zelfs uitgestoten worden. Links staat voor een inclusieve en solidaire maatschappijvisie en neemt daarom de verdediging op van de bevolkingsgroepen die het vandaag moeilijk hebben in onze maatschappij. "Links" kan je dan ook vastknopen aan twee termen: radicale democratie en solidariteit.

Links en Vlaanderen

De strijd van een volk om op eigen benen te staan en zich zelf te besturen, lijkt me dan ook perfect te passen in de bovengenoemde linkse principes. In ons geval betekent dat de onafhankelijkheid van het Vlaamse volk, dat breekt met een Belgische staat, geleid door een feodaal heerser, opgericht om louter de belangen van de industriële burgerij te dienen, een Belgische staat die zich altijd de beste leerling van de neoliberale Europese Unie en de militaristische NAVO getoond heeft.

Dat België staat ook haaks op reële solidariteit. We mogen immers niet vergeten dat grote delen van Wallonië vandaag verpauperd zijn omdat de

Belgische elites niet geïnteresseerd waren in een reconversie van de Waalse economie. Toen het duidelijk werd dat de Waalse basisindustrie verouderd dreigde te geraken, pleitte de Waalse syndicalist André Renard in de jaren '60 voor Waalse autonomie om zo een reconversie van de Waalse economie te organiseren. Hij en zijn organisatie (Mouvement Populaire Wallon) werden verguisd door Brussel en door de georganiseerde Belgische sociaaldemocratie. Het Belgische holdingkapitalisme verpatste de Waalse economie aan de meest biedende buitenlandse (meestal Franse) multinationals en integreerde zich in het Franse industriële kapitalisme. De bevolking van Wallonië werd afhankelijk gemaakt van Belgische uitkeringen.

Een oplossing kan er dan ook alleen komen buiten een Belgisch kader. Een soeverein Vlaanderen en een soeverein Wallonië kunnen een bilateraal solidariteitsverdrag sluiten, waarna Wallonië alle hefboomen in handen heeft om zijn eigen natie terug op te bouwen. We hebben er ook als Vlamingen niets bij te winnen wanneer ons Waalse buurland in armoede zou blijven.

Die strijd voor de ontmanteling van België kan een linkse strijd zijn. Maar dan dient links een voorbeeld te nemen aan de Kommunistische Partij in 1930, en zich radicaler op te stellen dan de traditionele Vlaamse beweging. Dit impliceert niet alleen de creatie van een eigen Vlaamse staat maar pleiten voor échte Vlaamse soevereiniteit. De oprichting van een Vlaamse democratische republiek is een eerste stap maar de Vlaamse linkzijdige mag niet aanvaarden dat een ondemocratische supranationale instelling zoals de Europese Commissie ons Vlamingen een beleid van besparingen kan opleggen of dat ons muntbeleid bepaald wordt door een al even ondemocratische en supranationale Europese Centrale Bank; dat (tegen verschillende resoluties van het Vlaams Parlement in) wij moeten meedraaien in een nucleaire wedloop onder NAVO-paraplu en Amerikaanse kernwapens moeten stationeren in Kleine Brogel; dat steeds meer cruciale sectoren van onze economie (energie, telecommunicatie, openbaar vervoer,...) of ons onderwijs worden overgelaten aan de private markt; dat wij mogen opdraaien voor het falen van private banken.

De strijd voor Vlaamse onafhankelijkheid is een linkse strijd, op voorwaarde dat zij zich niet beperkt tot de creatie van een nieuwe staat maar streeft naar daadwerkelijke (en dus ook economische, militaire, etc...) soevereiniteit, in solidariteit met de vrijheidsstrijd van andere volkeren, waar ook ter wereld.

(De auteur is actief binnen de Vlaams-Socialistische Beweging en lid van de Vlaamse Volksbeweging.)

opiniestuk J. Velghe

Over vlaggen enzo

Op de webstek van Aalstnieuws verscheen op 1 april deze column van Johan Velghe, die we met de goedkeuring van de auteur hier overnemen.

<http://www.aalstnieuws.be/algemeen/item/1040-column-van-johan-velghe-over-de-vlaggen-enzo>

Wanneer politici geen stoere taal hanteren, ben ik een en al oor. Wanneer een hoogste gezagdrager zich verontschuldigt dan grijpt me dat aan. Dan wordt geschiedenis geschreven, dan worden strepen onder pijnlijke hoofdstukken getrokken.

Een dozijn dagen geleden beleed Julia Gillard, de Australische premier, een publieke mea culpa. Met een 'historisch pardon' maakte zij als de verpersoonlijking van de staat een publieke knieval voor het onrecht dat de Australische samenleving decennialang ongehuwde moeders aandeed. Tienduizenden moeders werden van hun pasgeboren kind beroofd. Enkele jaren geleden werd een soortgelijk pardon ook aan de Aboriginals gericht. Die pardons zijn niet vrijblijvend. Zowel voor de Aboriginals als voor de destijds ongehuwde moeders worden programma's opgezet voor enerzijds identiteitsstimuli als anderzijds voor de hereniging van moeders en hun gestolen kinderen.

De Australische regering richt zich duidelijk op een respectvolle samenleving waar eenieder z'n rechtmatige plaats heeft en waar de kennis van het verleden dient om niet meer in dezelfde fouten te vervallen.

Julia Gillard is mijn kandidate voor de Nobelprijs voor de Vrede 2013. Haar historisch pardon kan als lichtend voorbeeld de inhoudelijke neergang van de Nobel-vredesprijs (Obama in 2009 en de sociaal-arme EU in 2012) ombuigen.

Wanneer het Aalsters stadsbestuur de Belgische vlag opbergt, tenzij het decretaal niet anders kan, is op zich een fait-divers. Wie kan het stadsbestuur blameren de voorschriften, de regeltjes te volgen? Het voorstellen alsof dat dé én enige beleidsdaden van de nieuwe stadscoalitie zouden zijn, is ridicuul. Dit terzijde. Achter de vlaggenhistorie gaat een grondig dispuut schuil dat al meer dan een eeuw aansleept en zich nu - na democratisch bereikte verkiezingsuitslagen - kristalliseert en niet langer onder de mat kan worden geveegd. Het gaat over de historisch gegroeide andere kijk op vaderlandsliefde. Het gaat aan beide zijden zeer zeker over hardnekkig in

stand gehouden mythes, over emoties, over gebrekkige kennis van de (ik geef het toe, moeilijke en bijwijlen chaotische en beslist complexe) verre en zelfs nabije geschiedenis van onze contreien.

De scheiding van de Nederlanden anno 1830 door het separatistisch Belgisch Voorlopig Bewind was een (economische) blunder van formaat. Daar is zelfs Louis Tobback het over eens. De Schelde ging dicht, de Antwerpse haven werd daarmee geblokkeerd. België werd prompt een eentalig Franstalige staat. Het zou decennia duren vooraleer de eerste, rudimentaire taalwetten het parlement haalden. België en de stugge houding van de monarchie verwekten de Vlaamse Beweging. Coecke en Goethals werden ter dood veroordeeld en ze verstonden niet eens wat er over hen verteld werd op hun schijnproces, want alles verliep in Molières taal. Ondertussen was 'Arm Vlaanderen' (lees er het boek van Pater Stracke op na) een feit. Hongerjaren volgden elkaar op. De grote exodus van Vlamingen naar Normandische en andere Franse landbouwstreken, naar de VS (Red Star Line) en naar Waalse mijnen en metaalnijverheid was een kwestie van overleven. De 'Vlaamse kwestie' werd steeds acuter en de roep naar gelijkwaardige behandeling en respect voor eigen identiteit (taal en cultuur zijn belangrijke elementen in identiteitsvorming) klonken alsmaar luider.

Het Belgisch systeem stapelde in haar antwoorden op de Vlaamse eisen (onderwijs, gerecht...) keer op keer de fouten op. De Vlaamse Beweging is evenmin vrij te pleiten van fouten,

een deel van de toenmalige Vlaamse Beweging maakte met de collaboratie met een vernietigend regime de grootst denkbare fout. Het is niet omdat de Waalse collaboratie omvangrijker was dan de Vlaamse dat deze laatste goed te praten valt. Op de IJzerbedevaart werd hierover een historisch pardon uitgesproken. Van enig Belgisch historisch pardon over de historische minachting, culturele genocide en achteruitstelling geen spoor. Zelfs de jongste kerstboodschap geeft aan dat het Belgisch establishment geen antwoord wenst te geven op via democratische wegen gestelde eisen over autonomie. Overal willen volkeren het invullen van hun toekomst in eigen hand nemen, van Palestina, al over Tibet tot de Koerden toe. De Europese staten, gevormd door veroveringen en huwelijken, geven geen antwoord. Ook de EU blijft stom. Geen land in Europa of het telt een bevolkingsgroep die er uit wil stappen. Het Vlaamse natievormingsproces is geen uitzondering, eerder regel.

Eerder dan het vlaggengekissebis is het democratisch toekomstdebat van belang. En als ik per se met een vlag moet zwaaien dan prefereer ik de 'oranje-blanje-bleu', de aloude geuzenvlag van de vrijheid. Lees er Boon op na.

Het gerucht deed al langer de ronde, maar 21 maart 2013 is voor de Koerden een wel heel speciale Newroz geworden. Niet alleen het begin van een nieuw jaar, maar misschien een volledig nieuw begin voor de Noord-Koerden, een lang verwachte Koerdische lente?

Zoals velen verwachtten en hoopten maakte Abdullah Öcalan, de gevangen PKK-leider die al 14 jaar in eenzame opsluiting zit op het Turkse eiland Imrali, van de Koerdische nieuwjaarsdag gebruik maakt om zijn volk toe te spreken en op te roepen om mee te bouwen aan de weg naar een duurzame vrede in samenwerking met de Turkse staat. Een paar miljoen Koerden waren getuige van hoe een Koerdische politica en een Turkse politicus in Amed een brief van Öcalan voorlezen, gericht aan beide volkeren.

Deze oproep is zonder meer historisch te noemen. Hoewel de pers vooral berichtte dat Öcalan opriep tot een officieel staakt-het-vuren van de Koerdische guerrillastrijd, valt het op dat hij deze term niet gebruikt in zijn oproep, evenmin als de woorden 'wapenstilstand' of 'vredesbestand'. Zijn discours was veeleer filosofisch getint, maar de inhoud kan niet dubbelzinnig geïnterpreteerd worden.

Zo loofde hij de grote geschiedenis van zijn volk en de strijd die het gevoerd had om haar eigen identiteit te behouden en riep hij op om aan een nieuw tijdperk te beginnen, los van de gewapende strijd en met het oog op een democratische politiek met de nadruk op het politieke, sociale en economische. Hij heeft dan ook een volledig nieuwe strijd voor ogen, waarin politiek het haalt van wapens en riep de Armeniërs, Turkmenen, Assyriërs, Arabieren en alle andere volkeren op om dezelfde weg in te slaan.

Ook riep hij de Turken op om het bestaan van de Koerdische natie te erkennen en samen vorm te geven aan een gemeenschappelijke toekomst waarin geen plaats meer mag zijn voor onderdrukking of assimilatie. "Het repressieve, vernietigende en assimilerende beleid van de afgelopen eeuw, gebaseerd op kapitalistische moderniteit, is de uiting van de inspanningen van een leidende elite om een lange geschiedenis van vriendschap te ontkennen. Ze vertegenwoordigen niet de wil van het volk." Hij beschouwt de Koerden en Turken als de twee strategische machten van het Midden-Oosten die samen een democratische toekomst zouden moeten opbouwen.

Wat brengt de toekomst?

Het is reeds langer gekend dat Öcalan en de PKK (Arbeiderspartij van Koerdistan) de idee van een onafhankelijk Koerdistan hebben vervangen door een voor hen op korte termijn realistischer confederaal project, waarin Noord-Koerden binnen de Turkse staat een verregaande autonomie krijgen waarin hun taal en cultuur behouden blijft. Ook in zijn Newroztoespraak uit Öcalan de hoop om tot deze constructie te komen in samenwerking met de Turken, met wie hij een bondgenootschap wil aangaan met zicht op een gezamenlijke toekomst. Een volledige ommekeer in zijn denken na een radicale guerrillastrijd van bijna 30 jaar. Volgens verschillende politieke analisten is Öcalan van mening dat de gewapende strijd zijn grenzen bereikt heeft en reikt hij daarom de hand naar de Turkse staat. Anderzijds zou de eenzame opsluiting van veertien jaar waarin hij zo goed als geen contact had met de buitenwereld ook een impact gehad kunnen hebben op zijn visie en denken. Sinds het voorzichtige begin van de onderhandelingen enkele maanden geleden, is zijn gevangenisregime dan ook in positieve zin veranderd. Ook de Turkse premier Erdogan zou beseffen dat het tienduizenden doden later zo niet langer verder kan aangezien zijn jarenlange strijd tegen de PKK deze laatste niet verzwakt of ingetoomd heeft, wel integendeel. Bovendien zou hij vrezen om een destabilisatie van het zuidoosten van Turkije in het licht van de toenemende macht van de PYD (Koerdische Democratische Partij) in West-Koerdistan, op het Syrische grondgebied, en de verregaande autonomie die Koerden bezitten in Zuid-Koerdistan (Noord-Irak). Bovendien lijkt het geen twijfel dat elke Turkse opening naar het Westen zo goed als zinloos is zonder dat eerst de problemen in verband met de mensenrechten op zijn grondgebied grondig aangepakt worden. Wat de echte reden ook mag zijn, het ziet ernaar uit dat Erdogan eveneens een einde wenst te maken aan het slepende gewapende conflict.

Öcalans oproep is echter geen garantie op een duurzame vrede met de Turkse staat en op meer Koerdische rechten en vrijheden. Welke vorm een verdere autonomie zou kunnen aannemen, is voer voor verdere onderhandelingen. Zo ging Öcalan niet in op hoe hij een (meer) autonoom Noord-Koerdisch gebied ziet. Ook is de Turkse publieke opinie nog steeds volledig gekant tegen de Koerdische verzetsleider, die ze als een terrorist beschouwt verantwoordelijk voor het doden van duizenden landgenoten. Premier Erdogan zal zich op glad ijs moeten begeven door op zoek te gaan naar een compromis tussen de Koerdische eisen voor meer autonomie en de Turkse publieke opinie. Bovendien is het nog niet zeker welke beslissing hij zal nemen voor wat betreft de vele duizenden Koerdische politieke gevangenen die omwille van hun overtuiging of cultuur en vaak zonder enige vorm van bewijsmateriaal of proces in de cel zijn beland. Hun vrijlating of zeer verregaande toegevingen omtrent hun situatie lijken noodzakelijk wil Erdogan vrede een ernstige kans geven.

Vanuit Koerdische kant blijkt de bereidwilligheid alvast groot. Zowel Murat Karayilan, de militaire leider van de PKK, als de KCK (Unie van Gemeenschappen in Koerdistan), de pan-Koerdische organisatie die de Koerdische belangen behartigt, hebben hun steun aan de rebellenleider uitgesproken en kondigden een staakt-het-vuren af, zolang er zelf geen nieuwe aanvallen tegen hen gericht worden. Hiermee lijkt de stem van de Koerdische opinie gewonnen.

Öcalans oproep is veel meer dan een louter staakt-het-vuren. Het is een oproep voor vrede en samenwerking met de Turkse staat, in de hoop samen een toekomst uit te bouwen op weg naar welvarendheid en democratie. Hoe Turkije deze oproep ziet en hoe ver het wil gaan om deze vrede vorm te geven, zal de komende maanden moeten blijken uit de onderhandelingen. De Koerden hebben momenteel immers nog niets gewonnen...

Ondanks beloftes die hij tijdens zijn verkiezingscampagne deed, besliste de Franse president Hollande (PS) om toch geen werk te maken van het goedkeuren van het Europees Handvest voor de Regionale Talen. De president was nochtans veruit de enige 'kansmakende' presidentskandidaat die het thema ter sprake bracht tijdens de kiescampagne. Maar Hollande is nu zelf ook niet meer van plan de andere talen in de Franse staat een plaats te geven en dat Handvest goed te keuren. De taalbewegingen voelen zich verraden.

Het thema kwam miniem aan bod in de verkiezingscampagne van vorig jaar. Hollande beloofde het Handvest wel op tafel te leggen. Zijn onmiddellijke tegenkandidaten Sarkozy en Marine Le Pen wilden er helemaal niet van weten. Linkse tegenkandidaat Jean-Luc Mélenchon die met zijn kiescampagne een 'Zesde Republiek' in het leven wou roepen, zag in dat nieuwe Frankrijk dat weliswaar links zou zijn, geen relevante rol weggelegd voor de niet-Franse naties op het grondgebied. Eva Joly (groenen) en François Bayrou (MoDem, centrum) verklaarden zich wel voorstander van het Handvest, maar raakten niet voorbij de eerste ronde van de presidentsverkiezingen.

Op woensdag 15 mei jl. kwamen een honderdtal vertegenwoordigers van taalbewegingen in Frankrijk samen voor het gebouw van UNESCO in Parijs, om er 'cultureel asiel' aan te vragen. De campagnevoerders brachten er onder meer een petitie binnen en vroegen dat UNESCO bij Frankrijk zou aandringen om het Europees Handvest voor de regionale talen goed te keuren. Vincent Peillon, minister van onderwijs uit de partij van Hollande, liet de maandag vooraf weten dat de regering "in principe" nog steeds voorstander is van het Europees Handvest, maar dat er "wettelijke moeilijkheden" waren.

Zelfs indien Frankrijk het Handvest zou goedkeuren betekent dat nog lang geen duurzame oplossing voor de talen in verdrinking. Het Handvest stelt immers enkel een rudimentair beschermingsprogramma op uitgaande van enkele culturele mensenrechten zoals onderwijs, maar geen enkele politieke of institutionele hervorming. In de unitaire centralistische staat die Frankrijk nog steeds is, zou dat Handvest weinig effect hebben. Onderwijs is er al op beperkte schaal en krijgt hier en daar bovendien een beperkte mate van ondersteuning vanwege de staat (zo worden de leerkrachten van het Calandreta-onderwijsnet in Occitanië bijvoorbeeld betaald door de Franse staat omdat het onderwijsnet werkt volgens het programma van het Ministerie van Nationaal Onderwijs). Het goedkeuren van dat Handvest zou in wezen niet veel

veranderen want Frankrijk kan zeggen dat het nu al "in de mate van het mogelijke" de regionale talen steunt.

Een veel belangrijker hervorming zou moeten uitgaan van politieke autonomie voor de regio's zelf. En een hervorming van het departementensysteem dat vandaag weinig rekening houdt met de historische naties (denken we maar aan het nietszeggende departement 'Pyrénées-Atlantiques', dat deels Baskisch en deels Occitaans is). Op zijn minst een federalisering van Frankrijk is noodzakelijk (en de soevereiniteit van deze volkeren uiteraard nog beter) opdat regionale overheden de middelen en politieke macht kunnen krijgen om een rechtvaardiger taalbeleid te voeren. Lokale overheden doen dat nu al binnen de grenzen van het wettelijk mogelijke (zoals media en onderwijs ondersteunen, of sinds enkele jaren tweetalige omroeping in de metro van het Occitaanse Tolosa/Toulouse). Ook artikel twee van de Franse grondwet, dat Frans proclameert als enige officiële taal van de ondeelbare republiek, zou moeten veranderen. Maar dit soort hervormingen zijn momenteel utopisch, want ze vergen een fundamentele breuk met het Jacobijnse Franse staatsidee, waar zelfs een 'radicaal' als Mélénchon niet mee durft te breken.

Een lichtpunt is wel dat er een groeiende steun is in de publieke opinie voor de goedkeuring van het Handvest, alsook in het parlement zelf én binnen de PS, de partij van president Hollande. Maar er zal nog veel politieke druk moeten uitgeoefend worden vanwege basisbewegingen eer er werkelijk iets zal veranderen in de Franse ondeelbare republiek.

Frankrijk voert al eeuwen een strikt eentalig Frans taalbeleid. Nochtans worden er van oudsher heel wat meer talen gesproken:

Romaanse talen: de Langues d'Oïl (o.m. Frans, Waals, Picardisch), de langues d'Oc (Provence, Languedocien, Gascons, ...), Catalaans, Coricaans en Franco-Provençal of Arpitaans;

Germaanse talen: Vlaams-Nederlands, Lotharingen of Françique, Elzassisch;

Bretoens, een Keltische taal,

Baskisch, een niet-Indo-Europese taal.

Daarnaast zijn er nog overzeese gebieden (kolonies) waar ook inheemse talen gesproken worden.

Internationalisme

Gazte Danbada

Internationaal jongerentreffen Gazte Danbada: duizenden bijeen voor strijd, vorming en feest

Tijdens het recente paasweekend organiseerde de Baskische beweging Ernai in het stadje Urduña (Bizkaia) het jongerentreffen 'Gazte Danbada'. Hiermee hernieuwde de linkse jongerenorganisatie de Baskische traditie van de 'Gazte Topagunea', die vijf jaar eerder door de aanhoudende Spaanse staatsrepressie moest worden onderbroken. De formule bleef in wezen identiek: breng duizenden Baskische jongeren voor vijf dagen bijeen, aangevuld door delegaties uit tientallen andere landen: dit jaar waren er Andaloesiërs, Aragonezen, Asturiërs, Cantabriërs, Catalanen, Castillianen, Colombianen, Corsicanen, Denen, Galiciërs, Ieren, Italianen, Koerden, Noren, Saharawi, Venezolanen, Zweden, en natuurlijk ook... Vlamingen. Net als op laatste Gazte Topaguna waren immers ook een aantal V-SB'ers naar Baskenland afgezakt. De 'veteranen' onder hen konden alvast bevestigen dat het gebeuren er vooruit op gegaan is, zowel qua praktische organisatie als inzake inhoudelijk gehalte. Ernai had immers een zeer druk gevuld programma voorzien, met debatten, infomomenten, workshops, en een aantal symbolischere momenten. Zo namen ook de internationale delegaties deel aan een tribuutmoment voor de Baskische strijders en werd het gebeuren geopend met een grootste plechtigheid, waarbij ook de buitenlanders op het podium werden uitgenodigd. Tevens namen zij deel aan een herdenkingsmars ter nagedachtenis van de net gestorven politieke gevangene Xabier López Peña.

Thema's van de debatten waren o.m. internationalisme, de opbouw van linkse (jeugd)bewegingen, feminisme (een aspect dat in vergelijking met vorige dergelijke evenementen een zeer prominente plaats werd toebedeeld tijdens het hele gebeuren), de situatie van politieke gevangenen in verschillende landen,... De nadruk lag vooral op het uitwisselen van ervaringen, zowel in formele als in informele context. Dat de hemelsluizen flink waren opgedraaid, kon weinigen deren.

Wie een dergelijke bijeenkomst heeft bijgewoond, verlaat Baskenland met een mengeling van bewondering en jaloezie. Txapela af voor onze Baskische kameraden en wat zij hebben kunnen opbouwen, want dergelijke bijeenkomsten zijn in Vlaanderen voorsnog niet denkbaar – en dat geldt dan niet alleen voor de linkse Vlaamse Beweging, of de Vlaamse Beweging in zijn geheel, maar voor iedere politieke beweging (en het zou daarbij volstrekt onterecht zijn om dit enkel op de ongeïnteresseerde jeugd te steken). Het lijkt er ook niet op, dat velen in ons land (of trouwens elders in Europa) te springen

staan voor de opbouw van een dergelijke beweging: de heersende ideologie, waarin democratie gereduceerd wordt tot het eens om de zoveel jaar naar de stembus gaan en politiek tot de techniek van het implementeren van wat 'experts' (waarachter machtige belangengroepen schuilgaan, die deze experts betalen of gewoon ideologisch gevormd hebben) stellen, staat afkerig van iedere massaparticipatie die het niveau van de symboliek overstijgt en iedere politisering. Zodoende wordt de democratie van iedere ware inhoud ontdaan. Voor iedere democraat is de herpolitisering van de politieke ruimte dan ook van wezenlijk belang. Dat hoeft niet noodzakelijk via dergelijke evenementen te gebeuren en natuurlijk is het een illusie te denken dat elke van de zeventuizend Baskische jongeren die daar aanwezig was even politiek bewust is, maar een dergelijke combinatie van ontspanning en vorming kan daartoe wel een bijdrage leveren. Iedere antisysteembeweging moet per definitie een soort tegencultuur promoten. Zaak is het die te ontwikkelen, beetje bij beetje. Evenementen van de Gazte Danbada zijn de bekroning van decennialang werk, aangepast aan de lokale omstandigheden, en instrument voor de verdere ontwikkeling van een beweging.

Herdenking voor Xabier López Peña.

Enkele duizenden Baskische jongeren en internationale delegaties kwamen bijeen in Urduña voor een bijeenkomst van linkse soevereinisten.

VOLGENDE V-SB VERGADERING:
Vrijdag 21 juni 20u
Vlaams Huis, Drukpersstraat 20 BRUSSEL

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou!
Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22

in voorraad:
"V-SB t-shirt"
"Vlaanderen Tegen Racisme"
"Ik ♥ van Brussel"

1 mei in Antwerpen